

[Finansministeren.]

står i ændringsforslag nr. 44, fra 10. maj 1971, vil ophæve adgangen til at tegne indekskontrakter.

Begrundelsen for det kan ikke være, at det går tilbage for denne opsparingsordning. I den skrivelse af 5. maj 1971, der er sendt til udvalget, fremgår det, hvilken fremgang der har været i tegningen af kontrakter. I 1968 blev der tegnet i bankerne 132.000, i 1969 51.000, i 1970 ca. 475.000. I sparekasserne var de tilsvarende tal 102.000, 34.000 og 240.000. Hvis vi tager med, hvad der er tegnet i forsikringselskaberne, kommer vi vel op på, at der i året 1970 i alt er tegnet mellem 700.000 og 800.000 kontrakter. Dette skal, selv om der kan være nogle ophævelser af kontrakter, lægges til det betydelige tal, vi har i forvejen. Det er altså en opsparingsordning med succes.

Jeg er da klar over, at nogle af nytegningerne er fremkaldt af, at der er kommet et lovforslag, men der er i hvert fald ingen, der skal bilde mig ind, at det er millioner eller folk med store indtægter, der har tegnet alle disse kontrakter. Nu skal jeg ikke nævne arbejdsmanden, i hvert fald ikke ved navn, men det er store grupper af lønmodtagere, der er interesserede i at tegne disse opsparingsordninger. Er det så rimeligt og rigtigt at sige: nu falder den ordning væk pr. 10. maj i år, uden at stille noget andet op i stedet for?

Vi har jo haft debatter her i det høje ting, også for nylig, hvor socialdemokratiske ordførere har beklaget sig over, at den private opsparing ikke er tilstrækkelig, og det har man ret i. Er det så vejen frem at ophæve ordninger, der er populære, populære i meget brede kredse, og hvori folk af alle indtægtsgrupper deltager? Jeg tror det ikke, og derfor må jeg stærkt advare imod at stemme for det pågældende ændringsforslag.

Grünbaum: Jeg skal ikke sige så forfærdelig meget til hr. Långkilde, kun det, at han i hvert fald er helt uenig med den tidligere finansminister, hr. Poul Møller, i betragtningerne vedrørende lovforslagets tilbagevirkende kraft. Jeg har citeret, hvad daværende finansminister Poul Møller sagde om det spørgsmål ved sin fremsættelse af lovforslaget, og der er ikke grund for mig til at tage den debat op en gang til.

I det hele taget ligger det sådan, som det også er fremgået af debatten her, at regeringspartierne hverken er til at hugge eller stikke i; de vil i virkeligheden ikke noget andet end at forringe det forslag, som de selv har fremsat. Det er jo stort set det, der er sket, en meget alvorlig forringelse.

Når hr. Niels Andersen og nu også finansministeren kommer med de syge og de fattige og de arbejdsløse, så er det forfærdeligt at høre på — det er umoralsk i allerhøjeste grad. Hver gang vi diskuterer disse problemer, om vi kan komme disse skatteundragelser til livs, og når vi taler om de skattefrie millioner og mange andre ting, så kan man altid finde ud af at skubbe nogle arbejdsløse og nogle syge og nogle fattige foran sig, når man skal begrunde, at det er ikke muligt at lave om på skattereglerne, sådan at man kommer disse ting til livs.

Var det ikke mere nærliggende, om finansministeren her havde sagt: da der kan være, hvis man skal gøre det rigtige, visse uheldige virkninger over for folk, som er i en nødsituation, og som derfor må ophæve disse ordninger, så gennemfører man en lempelsesregel, så gennemfører man en regel om, at hvis folk ophæver deres indekskontrakter, eller hvad det nu er, i utide, fordi de er kommet ud i økonomisk uføre, så skal de behandles på en særlig måde. Det ville jeg mene var en rimelig måde at stille disse problemer op på. Men det, man gør nu, er simpelt hen, at man vil omgå det, man har lovet befolkningen. Regeringspartierne har jo også lovet befolkningen, at nu skulle der ske noget med disse skatteundragelser. Hvad gør man? Vi så det i går, vi ser det i dag; det er samme linje hele vejen igennem; der er overhovedet ingen interesse hos regeringspartierne for at skabe et bedre skattesystem i den forstand, at man vil skatteundragelserne til livs.

Lad mig tage de 35 pct. en gang til ganske kort. Finansministeren sagde nu, at når man har valgt 35 pct., så var det, fordi det var 10 pct. højere end 25, ligesom det var 10 pct. højere, når man satte de 30 pct. op til 40 pct. Men det er jo slet ikke det, der står i fremsættelsestalen eller i bemærkningerne. Der står, at man valgte 35 pct., fordi denne procent svarede til gennemsnittet af beskatningen på proportionalstrækket. Det var det man vidste i oktober forrige år. Men vi